

Het garantiebewijs van vrede

Introductie

De vrede is een merkwaardige toestand van samen leven. Het is door veel mensen gewild terwijl dezelfde mensen het nooit laten gebeuren. Dit verwijt doet plotseling de opinie veranderen. Er komt een figuurlijke borstwering met wat de betekenis is van "vrede" en dan blijkt deze betekenis te verschillen (bijna) per persoon.

Europa kende een behoorlijk grote eenheid die de Romeinse heerschappij in zich had. Maar hierna werd met de "Grote Volksverhuizing" een flinke variatie aan gewoonten en levensovertuigingen in de dan bestaande samenleving gemengd. Hiermee is een vorm van chaos ontstaan dat héél veel van alle eenheid en rust vernietigde. Door een versnippering van gewoonten en gebruiken plus de vermenging van onbekende denkwijzen en vaardigheden maakte dat er een leerproces van eeuwen intrad: de middeleeuwen. De middeleeuwen kenmerkt zich door een stille terugval naar ruwe gewelddadigheid en een wedergeboorte (renaissance) naar 'beschaving' rond 1500 na Christus.

Hoewel de Romeinen een stelsel van burgerrechten gebruikte voor vredig samen leven, wordt de Magna Carta in 1215 gezien als het eerste document dat een besef weergaf van gelijkheid als fundament van samenleving. Het dan werkende feodale stelsel escaleerde waardoor de filosofie ontstond van de "Trias Politica" vóór 1755. Dit bewust zijn verwekte rebellie en revolutie in Europa, met van 1783-1787 een revolutie in Nederland. De Franse revolutie in 1789 bracht tegelijk burgerrechten met de Code Civil (1807) en door Napoleon verspreid en ingevoerd in heel Europa.

Niettemin blijkt onderdrukking tot de Eerste Wereldoorlog en diens verschrikkingen te moeten leiden. Met aansluitend de vernedering waardoor in Europa de Tweede wereldoorlog begon met diens mensenhaat. Aan den lijve ondervonden ervaringen hebben eindelijk een inzicht vanuit de mens verwekt, welk inzicht ons tot naar de Rechten van de Mens heeft gebracht in 1948. Deze hebben in Europa een verdrag tot bescherming van deze rechten doen ontwikkelen (Het Verdrag tot **Bescherming** van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden). Maar de generaties van mensen nadien hebben sinds circa 1990 een groeiend en inmiddels objectief waarneembaar verraad gepleegd aan de soldaten die hun leven moesten geven in oorlog voor vrede en veiligheid. Dit verraad is onvergeeflijk

Index

Wat vóóraf ging

De filosofie van de trias politica

De misslag van de filosofie van de trias politica

De groei naar vechtmaatschappij

Diagnose van de toestand NU

Waardoor de vechtmaatschappij nooit vrede brengt

Het doel

De vredige samenleving

Het herstellen

De noodzaak van orde voor een vredige samenleving

De ordelijke uitvoering

De handhaving

De handhaving van een vredige samenleving

Slotwoord

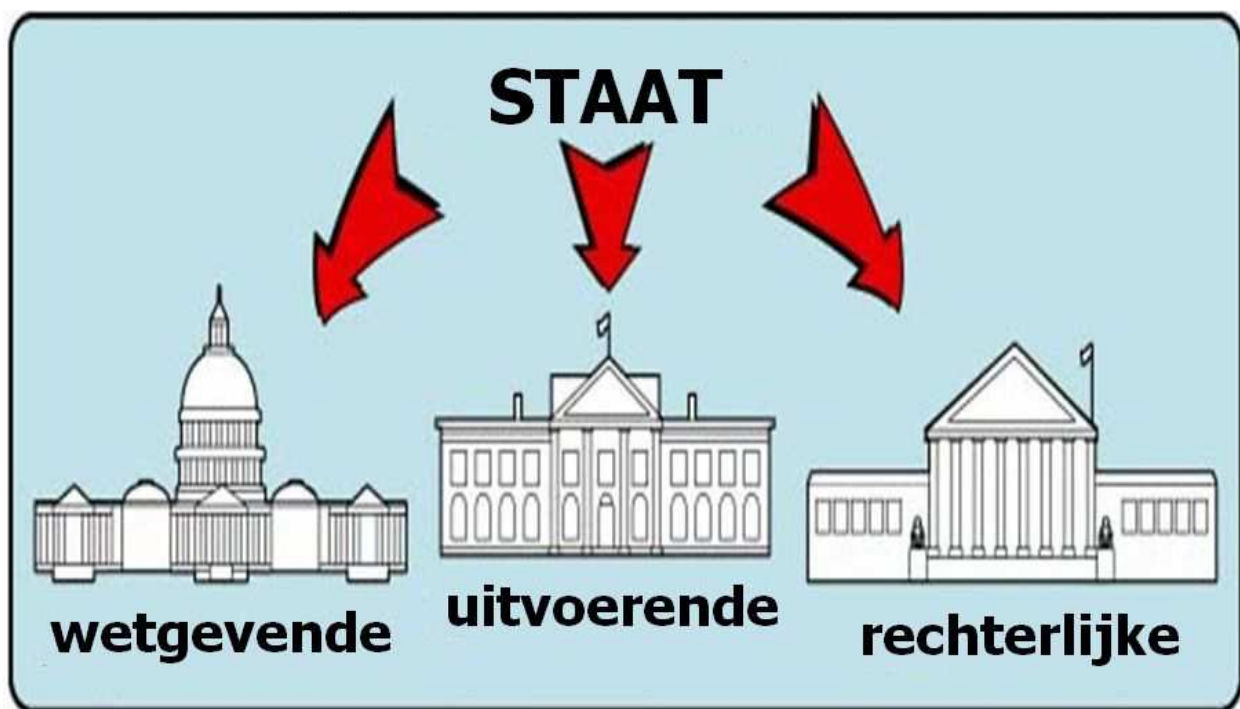

Verraad hieraan is onvergeeflijk

De filosofie van de Trias Politica

Het is algemene kennis dat de filosofie van de trias politica is ontstaan (circa 1730) in een toestand van onvrede in het feodale stelsel en met een visie vanuit de ondergeschiktheid aan de adel. De visie ziet enkel op bestuur. Terwijl de bedenker ervan, Montesquieu, zich keerde tegen slavernij, middelen zocht om vrijheid te vergroten en een tirannie te voorkomen.

Óók is algemene kennis dat de filosofie van trias politica één essentie heeft en die is dat een Staat drie diensten heeft (aan de burgerij) die elkaar's functioneren zullen bewaken. De kern van deze Staat is de absolute heerschappij van "de wet". De drie diensten zijn de makers en de uitvoerders van "de wet", met tenslotte bij twisten de Staatsdienst die pas dan in werking komt.

De filosofie verbeeldt dat Een tirannie is voorkomen wanneer het volk, gelijkwaardig, deel neemt. De wetgever is de uitvoerende macht plus het volk; de uitvoerende macht is de Staat ten dienste van het volk; de derde macht spreekt recht uit dat door het volk wordt gecontroleerd.

De misslag van de filosofie van de Trias Politica

De eerste misslag van de filosofie "Trias Politica" is dat het gericht is op de macht van het besturen. De personen met ambitie in besturen hebben onlosmakelijk een lust naar macht. Deze lust is niet te delen en de bij de ambitie behorende moraal is evengoed niet te delen. De personen verspreiden in drie Staatsdiensten vermindert niet de moraal van eenieder en ook de machtslust wordt niet gedeeld. Dus is er een competitieve spirit gecreëerd waar de wereld van vandaag onder lijdt.

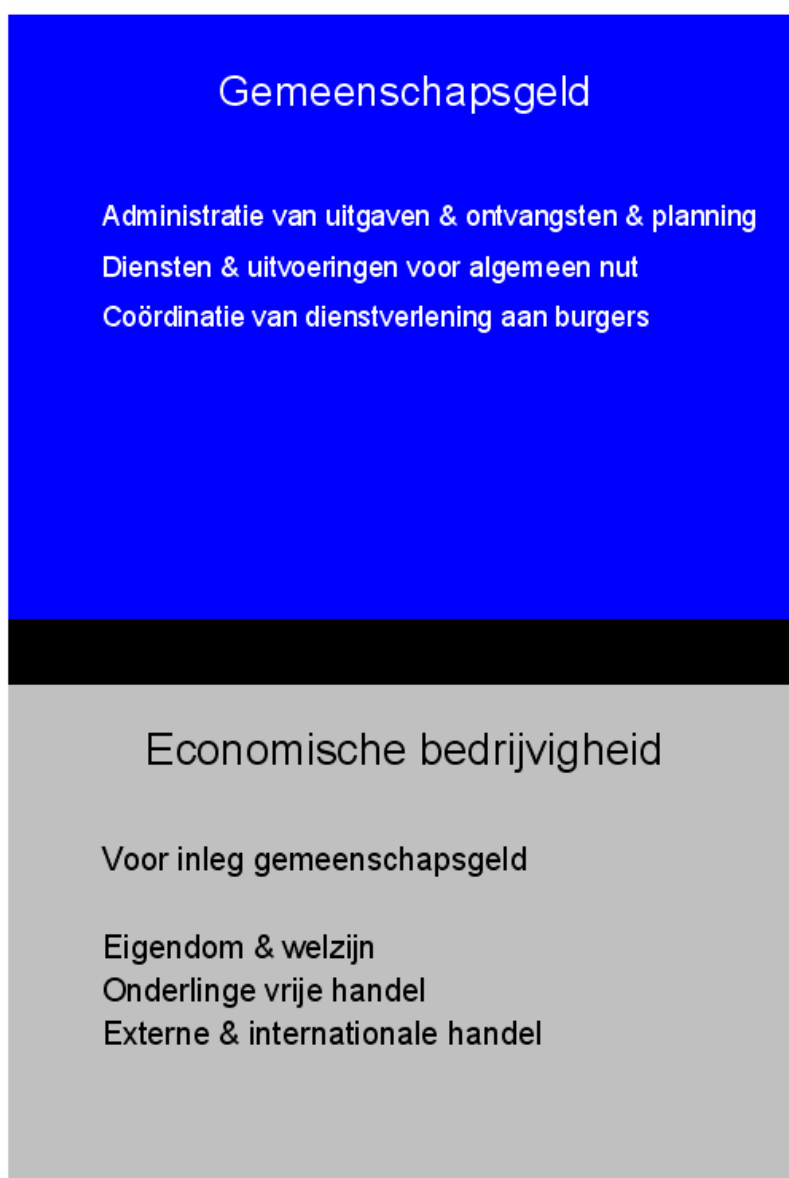
De filosofie verbeeldt de bewaking van elkaar's functioneren terwijl de heerschappij van "de wet" aan de wetgevende macht een overmaat aan heerschappij geeft. Zodat niets verbetert. Elkaar's functioneren controleren is in een realiteit dus onmogelijk.

De tweede misslag van de filosofie "Trias Politica" is dat een natie uit niet meer maar ook niet minder dan twee bevolkingsgroepen bestaat. Waarvan de ene burgerij is en

de andere het bestuur met de overheid is. Deze overheid is de ambtenarij plus alle staatsdienaren. Hoewel burgerij en overheid van elkaar afhankelijk zijn verschilt de aard van ieder's afhankelijkheid. Dit verschil is bij misbruik de vijandige overmaat van macht waar dit verschil moet zijn: het werk goed doen.

Nader bezien

De burgerij is een samenleving en ook een maatschappij. Voor de eerste zienswijze geldt dat als er weinig burgerij is dan is weinig bestuur met overheid nodig. Voor de tweede zienswijze geldt dat wanneer er weinig variatie is in ambacht en handel dan ook is er weinig bestuur met overheid nodig. Omgekeerd is er bestuur met overheid nodig omdat de burgerij geen tijd hiervoor heeft wegens drukte met het gaande houden van de economie en dit vooruitgaande te houden.

De overheid verzamelt getallen en gegevens en hieruit heeft het overzicht voor de stand, de prognose en de planning van de gang van zaken voor het eigen bestuur. De overheid is afhankelijk van door de burgerij aangeleverde getallen en gegevens.

De burgerij waakt over het overheidsfunctioneren. Het heeft hiervoor overzicht nodig en is afhankelijk van door de overheid geleverde overzicht met informatie.

Wanneer de burgerij verkeerde informatie verstrekt aan de overheid dan resulteert dit in verkeerde overzichten met informatie. Omgekeerd, wanneer de overheid verkeerde informatie verstrekt aan de burgerij dan resulteert dit niet in verkeerde overzichten met informatie. Dit is één element van het fundamentele verschil in macht of belangen. De informatie bestuurt de gevolgen en óók dus beslissingen. Hetzelfde geldt voor de diensten die de overheid uitvoert voor het algemene nut. Deze uitvoering is niet robotisch programmeerbaar en varieert in tijdsduur. Niet voorziene omstandigheden of fouten veroorzaken dat gedane voorbereiding opnieuw wordt gedaan of wachten op nieuwe materialen, machines of gereedschap. Kortom de burgerij is afhankelijk van de overheid voor het gebruik of inzetten van nieuwe of verbeterde werken van algemeen nut. Ook en soortelijk geldt deze afhankelijkheid voor de verlening van overheidsdiensten. Omgekeerd zijn er geen afhankelijkheden voor de overheid. Omdat juist dit de kern is van overheidsbestaan.

Elke afhankelijkheid is tegelijk een overmaat van middelen voor service en levert bij misbruik over-macht op. Dit geldt nog meer voor de rechterlijke macht.

De groei naar vechtmaatschappij

Oorlogservaringen verwekken een samenleving met daarin de wedergeboorte van de waarde van samendoen. Van deze waarde groeit de grootte mee met de opbloei van de maatschappij. Totdat een verzadiging is bereikt waarin oorlogswonden zijn verdrongen door het genoegen van de bereikte stand van welzijn. De kinderen van de vroeg-naoorlogse kinderen verliezen de hechting met oorlog en dragen op hun kinderen (de derde generatie) over om vrijheid te benutten. Van hieruit heeft deze generatie andere doelen en groeit een generatiekloof. Deze generatie ziet door en met hun studie de mogelijkheden die hun welzijn verandert naar een welvaart.

De ondernemer onder hen creëert zelf een behoefte waaraan geleverd kan worden. Dit geeft ook de maatschappij een andere moraal. Het geldsysteem dat in ambacht, fabricage en handel werkte wordt kapitalistisch gebruikt. Door de ambitie komt het centraal want rijk(er) worden is de individuele competitie. Zodat in de samenleving het streven steeds sterker wordt naar meer inkomen en daarna meer vermogen, dan nodig is. Deze omwenteling in samenleving en maatschappij brengt hogere staatsinkomsten mee zodat een consensus ontstaat voor de competitieve bedrijvigheden. Het economisch vechten ontwikkelt in de maatschappij en de samenleving verhardt.

De vechtmaatschappij is er om vooral niet te verliezen of om niet onder te doen. Maar het groeit naar erger; om ook te hebben wat een rijke ander al heeft. Het motto "degene die vragen worden overgeslagen" verandert naar het motto "wie niet vraag die niet wint". Het vragen wordt eisen en de nieuwe economie is elkaar dwarszitten (het stakingsrecht) tot de ander betaalt om het (ietwat) te stoppen. De twisten groeien. Vooral door vaardigheid in bedrog zoals misleidende of de achteraf anders uitgelegde teksten in overeenkomsten of advertenties.

Waardoor de vechtmaatschappij nooit vrede brengt

Bij vechten is de moraal ingebakken van slechts één winnaar. Deze overtuiging en mentaliteit staat een vrede in de weg. Want vrede is juist dat met anders denkenden samen geleefd wordt en dit staat vechten in de weg. Bij elk gevecht zijn twee winnaars absoluut onmogelijk.

De vechtersmoraal heeft in de maatschappij minachting verwekt voor 'de ander'. Dit minachten resulteert erin dat ook de personen die afspreken worden geminacht. Dus dat elke afspraak (die op papier staat als geheugensteun) zoals een wet of contract wordt geminacht. Zodat elke vechter van elke wet (of een contract) het doel in een eigen opinie uitlegt en uitvoert. Deze opinie verandert mee met de winst ofwel het te behalen voordeel. Dit doen en gedrag heeft gelijkenis met een Autisme Spectrum Stoornis. De willekeur die de vechtmaatschappij kenmerkt staat vrede in de weg.

De vrede is door de vechtmaatschappij onmogelijk, dat verder escaleert naar oorlog. Door de vele twisten, door vooral het kapitalistisch gebruik van het geldsysteem, onthullen de gerechten met hun tribunalen of rechters de onrecht-economie. Zodat iedereen eigen (botsende) maatregelen neemt tegen aangedaan onrecht of voor de bescherming tegen onrecht.

In strijd met de fundamentele en wereldwijde rechtsprincipes van de rechtseenheid en de rechtsgelijkheid genereren tribunalen en rechters enorme aantallen variaties in ook even grote aantallen uitspraken of vonnissen. De gerechten zijn productie gerichte bedrijven geworden in de vechtmaatschappij en het rechterlijk systeem is gecrasht. Hierdoor helemaal is het nodig dat elke individuele burger en ook elk land eigen maatregelen neemt. Wegens de nutteloze gerechten is als meest recent, de oorlog in Oekraïne aangevangen.

De vredige samenleving

De verschrikkingen van de vernietigingskampen in de Tweede wereldoorlog hebben het besef aangewakkerd waartoe mensen in staat zijn. Met gebruik van gezamenlijk en voor het algemene nut bedoelde overheidsdiensten, gelden en middelen. Enkele van de mensen met aan den lijve ondervonden oorlogservaringen analyseerden en verwekten daarna de "Declaratie voor de Rechten van de Mens". Hierbij is over het hoofd gezien waardoor mensheid afdwaalt van empirische kennis en dan dus ook verschrikkelijke gebeurtenissen wéér herhalen.

Elke samenleving hetzij globaal, hetzij nationaal hetzij regionaal ontwikkelt door of vanuit gezamenlijke principes. Deze zijn en worden vastgelegd en vaak op papier voor aantoonbare ondertekening. Omdat de ondertekenende partijen hun afspraken best wisten, is het vastleggen bijna alleen voor ondersteuning van het geheugen en voor de van niets wetende latere generaties. En hier gaat het mis zoals inmiddels empirisch is vast te stellen.

De essentie van de Rechten van de Mens is de vrijheid dat iedereen er mag zijn en de vrijheid om te zijn wie men is (wat de persoon zelf vaak nog moet ontdekken). In de Declaratie is de eerste omslag gemaakt en is vanuit de menselijke persoon de principes voor vredig samen leven vast gelegd. Het beschrijft waaraan de eigenheid van een persoon te herkennen is en verklaart deze als "Fundamentele Vrijheden".

De Declaratie is éénduidig duidelijk dat de Rechten op de "Fundamentele Vrijheden" onvervreemdbaar zijn. Dus de uiting van gedachten is onverhandelbaar (dus niet te stelen of te verkopen) het eigendom van de persoon óók als het is vast gelegd op papier. Deze claim heeft empirisch bewijs door de ondertekening. Dit eigendom

staat volledig los van de mogelijke verhandelbare rechten zoals het recht om het papier, waarop wat staat, te bezitten, te vermenigvuldigen of te verspreiden.

De gedachte plus de uiting van deze gedachte dat op bijvoorbeeld papier is vast gelegd blijft dus voor altijd het onvervreemdbaar eigendom van de denker. Zodat elk uitleg door een ander van hetgeen op papier staat, het eigendom vernielt en inbreekt op de Fundamentele Vrijheden. Hierover is plagiaat gedefinieerd en tegen plagiaat is de plicht ontwikkeld van bronvermelding (al of niet met citaat).

Dit fundament van gedachte eigendom geldt ook voor wetten en hun wetgever en van daaruit met overeenkomsten en hun partijen en boeken met hun schrijver. Elke van deze drie rechtsbetrekkingen kan dus niet over auteurs eigendom gaan, maar dus uitsluitend over auteursrecht(en). Het geldt voor elk informatiedrager omdat deze een vastlegger ("auteur") heeft en soms de eigenaar niet kan ondertekenen.

De orde in een vredige samenleving

De "Declaratie voor de Rechten van de Mens" is een gedachte verklaring met een ondertekening van de Naties die hetzelfde denken. Dit is óók de uitvoering van het fundament dat éénheid (versus discriminatie) openbaar zichtbaar is met slechts één document. Openbaar is, het onbelemmerd toegankelijk zijn voor iedereen (ieder één) en óók het ongestoord bestudeerbaar zijn.

Één van de rechten is een sociale en internationale orde waarbinnen de Rechten die uiteengezet zijn, volledig te realiseren zijn (artikel 28 van de Declaratie). Deze orde is er alléén door regels welke vóóraf bekend zijn. Dit maakt dat door de ene redelijk zeker is te voorspellen hoe de ander zal doen, nalaten of gedragen. Deze orde is er door de wet van een democratische wetgever plus de heerschappij van de wet.

De Declaratie is een verklaring en heeft géén gelijkheid (versus discriminatie) met "wetskracht". Dit is anders met het Europese "Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden". Dit is een verdrag; dus over hetgeen verdragen moet worden door de ondertekenende Staten ten dienste van elke individuele burger aan wie is beloofd. Het Europese Verdrag is dus niet een gecorrigeerde declaratie van de mensenrechten. Immers, dit zou de éénheid van het ene document vernietigen. Het Europese Verdrag is een nadere uitwerking van de Declaratie. Verder is dit verdrag éézijdig en er is géén 'tegen gedrag' terug gewild. Het verdragen van de burgerlijke Vrijheden is soms beperkt, maar alleen de beperkingen zoals die zijn vastgelegd; niet meer en niet anders. Tenslotte is het Europese Verdrag een gewoon contract dat bij elke niet nakomen dit telkens een contractbreuk oplevert (tegen elke individuele burger), conform de nationale wet. Vanaf het moment van ondertekening ontstaat één èn gelijke uitvoering ervan.

De ordelijke uitvoering

De Fundamentele Vrijheid van gedachte en van de uiting ervan is kapot gemaakt in de hedendaagse vechtmaatschappij. Want als er niet wordt geluisterd dan is deze vrijheid nutteloos en waardeloos. Ook zijn andere personen gaan vaststellen wat de ene persoon denkt, wil of bedoelt. We kennen dit als roddelen en is geen vrijheid van meningsuiting maar karaktermoord. Doordat bij elke nieuwe doorvertelling ook het verhaal vaak verandert. De doodsteek aan het gedachte eigendom is gegeven door vrijwel elke rechter in een tribunaal die sinds vele jaren terug een eigen uitleg geeft achteraf van hoe de wet uitgevoerd had moeten worden of toegepast. Willens- en wetens is door het tribunaal het eigendomsrecht vernietigt van de wetgever (auteur) en voert het de wet niet uit zoals die wetgever het wil en bedoelt. Bij elke rechter ontstaat in feite een nieuw verhaal; de onschuldige wordt schuldig; bij elke uitspraak is er een nieuwe illegaal wet. De wanorde en verboden willekeur zijn gaan heersen. Bijna niemand trekt zich de uitspraak aan.

De enige goede uitvoering is dat elke Staat de bescherming van mensenrechten als eerste stap uitvoert in de eigen wetgeving en in de eigen lastgeving aan tribunalen. Dit geeft direct de volgorde en de onlosmakelijke binding van wetten. Deze binding geeft direct aan dat alle wetten in harmonie met elkaar moeten zijn. Het is dus onmogelijk dat een wet losstaand is of in strijd met één wet of met andere wetten. Elke nationale burgerij (dus niet één individuele burger uitgezonderd) heeft de vrijheid om de rechten, binnen de grenzen van de bescherming, tot zover als nodig is in de eigen levensovertuiging te vermengen en dit te openbaren.

Voor elke uitvoering is ambtenarij en personeel nodig zodat de tweede stap is om een orgaan te institutioneren. Zodat er een hiërarchie is maar die onmogelijk er een is van de ene heerschappij over de andere.

Een nieuwe wet is gebonden aan diens ontstaansgeschiedenis. Deze chronologische ketting is: Declaratie > Europese Verdrag > Grondwet > vertakking naar Burgerlijk, Strafrechtelijk en Bestuurlijk. Voor elk laatste tak geldt: Algemene wetten > specifieke wetten. Voor het Nederlandse tribunaal is er de "Wet algemene bepalingen" en van daaruit de Burgerlijke en Strafrechtelijke Rechtsvorderingen.

Het uitvoeren van de Declaratie en het Europese Verdrag moet op enig moment voltooid zijn. Dit is het vrijwel foutloos in doen en nalaten geweven zijn. Óók moet de uitvoering zó zijn dat de menselijke vergissingen die gebeuren vrijwel terstond nadat deze zijn opgemerkt hersteld zijn. De publieke controle schat 5 tot 7 jaren om de, door de auteur gewilde uitvoering te bereiken.

De handhaving van een vredige samenleving

Vrede is iets héél anders dan oorlogsvrij zijn. Vóór en op de drempel naar oorlog is er het geweld. De vredige samenleving laat zich kenmerken door het ontbreken van geweld. Doordat het niet nodig is gemaakt om te communiceren via allerlei soorten van geweld. Binnen een vredige samenleving en maatschappij hoort het onééns zijn door meningsverschillen. Er is ook de vrijheid om al die verschillen te uiten plus de morele verplichting om deze serieus te nemen.

De Declaratie heeft éénduidig de grens aangegeven. Een recht mag niet worden uitgeoefend (of gebruikt) om een ander mens' recht te beperken (artikel 30 van de Declaratie en artikel 17 van het EVRM). Hierover kan een "verschil van mening" ontstaan. Dit verschil ontstaat ofwel door misverstand: het niets vermoedend doen, ofwel door opzet: het willen om te beperken.

Voorbeeld: er zijn komedianten die menen dat het hun vrijheid van meningsuiting is om één of meer andere(n) te 'shockeren'. Dit wordt vaak gedaan met bewust vernederende of beledigende teksten, tekeningen of andere uitingen. Dit recht (op deze uitoefening van het recht op vrijheid van meningsuiting) bestaat niet en dus ook niet voor komedianten.

De bewaker: er kan van alles gebeuren in de samenleving of in de maatschappij. Ook escalatie in de richting naar geweld. De onneembare drempel naar geweld is het tribunaal (artikel 10 van de Declaratie en artikel 6 van het EVRM). Elke burger is bevoegd om elke claim aan het tribunaal **ongehinderd** voor **te** leggen.

Er is één tribunaal: zowel in de Declaratie als ook in het EVRM is één tribunaal vastgesteld. Dat dit niet anders is gewild en bedoeld, is te verifiëren omdat de auteur van elk document niet en nergens heeft vastgelegd bij welke van een ingebeelde aantal tribunalen, de enige juiste mensenrechten worden vastgesteld.

De eerste taak van het tribunaal is concreet vaststellen wat elk van beide partijen heeft gedaan om een rechtszaak te voorkomen. Dit is simpel door de communicatie over en weer, om aan elkaar de kennis uit te wisselen over de wet en het recht dat is betrokken. Bij twijfel heeft de twijfelende partij een onderzoeksplicht naar wat de wil en bedoeling van de wetgever is van die wet. Tegenspraak wekt twijfel dan wel zekerheid over gebrek aan kennis. Uit het simpele onderzoek door het tribunaal naar het voorkomen van de rechtszaak vloeit voort of er misverstand is of opzet. In het geval van opzet is de ruziemaker vrijwel automatisch onrechtmatig bezig. Deze constatering is meteen de rechtdoening en dan rest alleen de rechtsgevolgen.

In het geval van misverstand vervolgt het tribunaal.

Het is de tweede taak van het tribunaal om het voorgelegde geval te identificeren om het in het wettelijk kader te brengen van alle gelijke gevallen. Slechts in het eerste geval, van alle gelijke gevallen, is er géén eerdere uitspraak. In dit geval is het de derde taak van het tribunaal om de wil en de bedoeling van de auteur van de betrokken wet te publiceren. Vervolgens is het de vierde taak van het tribunaal om deze wil en bedoeling in het openbaar uit te voeren dan wel toe te passen, in het voorgelegde geval.

Na de rechtdoening zijn er de rechtsgevolgen en wordt aan beide partijen een, met hun kennis en vaardigheden overeenkomende, voldoende termijn gegeven om de rechtsgevolgen overeen te komen. Dit kan niet mislukken, tenzij een partij zich alsnog ontpopt als ruziemaker. De overeengekomen rechtsgevolgen worden aan het tribunaal ter kennis gegeven die vervolgens de gemotiveerde en dan complete beslissing openbaar uitspreekt, vastlegt en de rechtszaak afsluit. Het laatste oordeel over een "Fair Trial" (en de hieraan impliciete mensenrechten) ligt bij de publieke controle. Hiervoor is het verplicht om uitspraken in het openbaar te doen.

Beroep: ook een tribunaal kan een menselijke vergissing begaan. Dit is dan het uitzonderlijke geval van beroep van één partij. Beroep wordt ingesteld vóór de termijn van overeenkomen van de rechtsgevolgen.

In het bijzondere geval van beroep verdedigt het tribunaal en diens gerecht zich en voegt de wetgever zich bij de beroepende partij. Het zich verdedigende tribunaal hoort dit beroep te beleven als functionerend gesprek. Ook over de "Fair Trial" van dit beroep heeft de publieke controle het laatste oordeel. Na de beslissing wordt terug verwezen naar het (zodig zich eerst herstellende) tribunaal voor de termijn voor opnieuw overeenkomen van de rechtsgevolgen.

Fouten worden hersteld onder heerschappij van artikel 8 van het handvest van de publieke controle.

Standaard: elke eenheid heeft een standaard waaraan afgeleiden geijkt worden. Een voorbeeld is het kilogram of de meter dat elk een standaard heeft. Ook het "Recht" heeft een standaard waaraan het recht doen in elke "Fair Trial" geijkt wordt. Deze standaard is uitgegeven in het "Handvest van de publieke controle" (URL: "www.publicscrutiny.nl") en in de bijlage overgenomen.

Nationale autoriteit: de oordelen van de legale publieke controle wordt door één nationale autoriteit onverkort, ongehinderd en terstond opgelegd aan elk tribunaal (artikel 13, EVRM) en ook dit wordt in het openbaar gedaan.

Slotwoord

Het catastrofale gebrek in de hedendaagse wereld is de nationale autoriteit (artikel 13, EVRM) die de oordelen van de legale publieke controle ongehinderd, en dus ook onbeperkt, oplegt aan en uitvoert over elk gerecht in een land. Dit is in feite de democratie herstellen in het tribunaal en rechterlijke stelsel.

Het is zeker goed dat de ambtenarij een interventie door tenslotte de legale publieke controle vermijdt. Maar hun gedrag of handelen kan NOOIT deze interventie uitschakelen dan wel de effectiviteit beperken of uitschakelen voor elke individuele burger die diens rechten uitoefent of opkomt voor de bescherming van die rechten.

De onrecht-economie beschermt het kapitalistisch gebruik van het geldsysteem. Dit gebruik garandeert de stille ondergang van vrede. Omdat het jaloezie & discriminatie als basis heeft, want wie het meeste betaalt ontvangt het nodige. De exploitatie van afhankelijkheid begint met dwarsliggen & saboteren totdat het gewenste is betaald of gedaan. Door de onrecht-economie escaleert dit met liegen & bedriegen naar het oplichten & afpersen. Zo wordt méér betaald of sneller betaald dan waar recht op is. Ambtenarij maakt geen winst; het creëert werkgelegenheid dus meer inkomen.

De wereld van nu is niet goed. Elke demonstratie is het empirisch bewijs dat de vertegenwoordiging van het hele volk ontbreekt. Het bewijst óók dat de werking ontbreekt van de democratie. In de escalatie vervolgens, is elk geweld in elke uitingsvorm het empirisch bewijs dat het tribunaal faalt. Het bewijst óók dat de werking ontbreekt van recht doening.

Vrijwel elke rechter in een tribunaal beslist (in de wereld van nu) vanuit diens eigen opinie en niet met wat de auteur wil en bedoelt. Zodat feitelijk telkens, tijdelijk en discriminerend een nieuwe wet illegaal gemaakt wordt. Bovendien is zo een proces, bij voorbaat al, onacceptabel unfair omdat deze opinies niet vooraf bekend waren bij de rechtspartijen. De Nederlandse "Wet algemene bepalingen" verbiedt dit (en meer) aan elke rechter in Nederland. Dus ook aan rechters in de internationale Gerechtshoven en in de Vredespaleizen in Nederland.

De wispelturige en discriminerende uitspraken door tribunaal of rechters verwekken het verwijt aldaar "zijn zin niet te krijgen". Maar "je zin willen krijgen" hoort thuis in uitsluitend het proces van een wet maken. Pas bij het tribunaal of rechter "je zin willen krijgen" is empirisch bewijs dat de werking ontbreekt van democratie in de wetmakingsfase. De gerechten en hun tribunaal of rechters zijn naar vergunning-verleners veranderd. Hier is een vergunning te verwerven voor degenen die wil hebben waartoe de wet geen recht verleent.

Er hoeft niets te veranderen óók omdat dit zou beginnen met wéér papierwerk. Wat op papier is geschreven is niet zoveel fout maar wel teveel (willekeurig). De mensen die uitvoeren maken niet het stelsel fout maar wel de uitvoering. De disharmonie in de te grote massa papierwerken werkt mee aan foute uitvoering.

Rollen omdraaien is nutteloos, want dit verandert niets aan de machtsverschillen en dus verbetert er niks. Gelijkheid (versus discriminatie) met aangehecht democratie is de enige verbetering. Symptomen behandelen helpt niet. Dus in één of meer fasen terug, van de escalatie, ligt de oorzaak. Dan deze oorzaak oplossen helpt wel.

Voorts is vóór alles de regel dat wie z'n ambtswerk voor het algemene nut niet goed doet, van dat werk moet verdwijnen. In de economie gebeurt dit als een normale gewoonte.

Bijlage

Standaard van ijken van het "Recht"

Rechtdoening is alleen te ijken door de legale publieke controle, van de schriftelijke versie van de openbare uitspraak. Andere geijkte rechtsdoening is er niet.

Voor het ijken van Recht is vereist dat de goede trouw ontbreekt, van het doen of denken van het tribunaal of de rechter.

Elke eenheid heeft een standaard om de afgeleiden te ijken.

Het Recht heeft een begin van bestaan als elke paragraaf bestaat in de schriftelijke versie van de openbare uitspraak:

Standaard van Recht

§ 01 Introductie van de partijen en hun rechtsbetrekking.

§ 02 Introductie van het samengestelde tribunaal.

§ 03 Inventaris van processtukken plus modelvonnis.

Feiten, Omstandigheden, rechtsgronden en claims

§ 04 Wat er gebeurde in chronologische volgorde.

§ 05 De rechtsgronden van de vorderingen.

§ 06 De vorderingen per geschilpunt.

§ 07 De verweren.

§ 08 De weerleggingen van en overeenkomsten met, de verweren.

§ 09 Het modelvonnis; dit is het onderzoeksverslag en vaststellingen van de griffie.

§ 10 De openbare hoorzitting en het verslag, van de notulen af.

De beoordeling

§ 11 Het wetskader van het geval.

§ 12 Oordeel over wat de partijen hebben gedaan om een rechtsproces te voorkomen.

§ 13 Verificatie van de ene eerdere uitspraak in alle gelijke gevallen, inclusief de wil en bedoelingen van de auteur van de wet plus de uitvoering ervan.

Alleen in het enige eerste geval

§ 14 De wil en bedoelingen van de auteur van de wet en artikelen.

§ 15 De uitvoering van de auteur's wil en bedoeling in dit geval.

De opdracht rechtsgevolgen overeen komen

§ 16 De termijn stelling, die de individuele vaardigheden bedient, voor overeen komen van alle rechtsgevolgen.

§ 17 Vaststellen van alle rechtsgevolgen.

§ 18 Deze schriftelijke versie is in het openbaar uitgesproken.

§ 19 Met letterlijke tekst "recht voor iedereen en uitvoerbaar op elke locatie".

§ 20 De paragrafen 1, 3 tot en met 8, 10, 12 en 17 moeten ondertekend zijn door de partijen voor akkoord met de geschreven inhoud, zover het hun inbreng betreft, en voor de behandeling van alle twistpunten.